

Arrest

nr. 100 399 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2012 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken .

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 2 augustus 1993.

Op 2 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw partner, J.E. (...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering tot in overwegingname genomen nomen die luidt als volgt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet duidelijk hebt aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen.

U verklaarde Macedonië te hebben verlaten en er niet naar terug te kunnen keren omdat u in verband werd gebracht met de moord op 5 Macedoniërs op 13 juni 2012: u zou een aantal keer zijn opgepakt, mishandeld en verhoord en zou ook officieel in beschuldiging zijn gesteld. U kon deze beweringen echter niet met een enkel bewijsstuk staven, terwijl redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er wel bewijsstukken van zijn. Zo zou u officieel in beschuldiging zijn gesteld en zou u ook een advocaat op uw zaak hebben gezet. Bovendien zijn deze moorden en het onderzoek naar de daders dusdanig gemediatiseerd in Macedonië en werd/ wordt hieraan nationaal en internationaal veel ruchtbaarheid gegeven. Van uw arrestatie en mishandeling werd volgens u echter geen melding gemaakt in de media (CGVS, p. 7), ondanks het feit dat u aanvankelijk beweerde samen met 120 anderen te zijn opgepakt (CGVS, p. 5). Later kwam u op deze bewering terug, toen u vragen werden gesteld over andere arrestatieacties in deze zaak (CGVS, p. 7). Toen beweerde u plots dat er op 1 mei 120 mensen werden gearresteerd, maar dat u niet weet hoeveel er net de dag ervoor, samen met u, werden opgepakt (CGVS, p. 7). Uit info waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er op 1 mei 2012 inderdaad arrestaties hebben plaatsgevonden, maar echter niet van 120 personen, wel van 20.

Opvallend is ook dat u helemaal niet goed op de hoogte bent van de moord en het daaropvolgende moordonderzoek, ondanks uw drie beweerde arrestaties en urenlange ondervragingen erover. Zo kende u de namen van de 5 personen die werden vermoord niet (CGVS, p. 6), ook niet nadat u met de naam van één van de slachtoffers werd geconfronteerd (CGVS, p. 7). Ook de namen H.H. (...) en I.S. (...), twee mannen die werden vervolgd door het Macedonische gerecht omwille van betrokkenheid bij de moord, zeiden u niets (CGVS, p. 7). Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door een aantal anomalieën en discrepanties. Zo beweerde u meermaals te zijn beschuldigd telefonisch contact te hebben gehad met personen die met de moord te maken hebben gehad (CGVS, p. 6). U zou dit uiteindelijk hebben toegegeven, maar zou toch geen idee hebben van de identiteit van deze personen en zou ook geen moeite hebben gedaan dit te onderzoeken (CGVS, p. 6). Veder verklaarde u nog dat uw echtgenote is flauwgevalen bij uw derde arrestatie, maar niet te hebben gezien wat er net is gebeurd (CGVS, p. 5). Uw echtgenote zelf daarentegen verklaarde aanvankelijk dat ze werd geslagen en daarom het bewustzijn heeft verloren en dat u hiervan getuige was. Na confrontatie met uw verklaringen beweerde ze echter het niet zeker te weten (CGVS echtgenote, p. 3). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook zij geen enkel bewijs heeft voorgelegd van een ziekenhuisopname (CGVS echtgenote, p. 3). Ook is het niet geloofwaardig dat u niet met zekerheid kon zeggen of uw echtgenote bij de eerste twee arrestaties aanwezig was (CGVS, p. 7). Toen u werd gezegd dat dit verbazingwekkend is, het zijn zeer recente en ingrijpende gebeurtenissen, stelde u te denken dat ze de eerste keer misschien wel aanwezig was. Uw echtgenote zelf beweerde dan weer dat ze enkel aanwezig was bij de derde arrestatie (CGVS echtgenote, p.3). Ook uw gedrag na de arrestaties is niet in

overeenstemming te brengen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade . Ondanks uw vrees zou u na een verblijf in Nederland, Duitsland en België gewoon naar Macedonië zijn teruggekeerd, omdat u nog een aantal zaken moest regelen en nog officieel wilde huwen met uw echtgenote, wat u ook hebt gedaan (CGVS, p.4 en 6). Een officieel huwelijk en daarna een legaal vertrek van Macedonië naar Griekenland, zijn overigens ook niet in overeenstemming te brengen met uw bewering officieel beschuldigd te zijn en te worden gezocht in Macedonië. Gelet op bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door uw beweerde vluchtmotieven.

Ter aanvulling kan nog worden toegevoegd dat uit niets blijkt dat u bij problemen, van welke aard ook, geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Macedonië aanwezige autoriteiten. In verband met de moorden en de daaropvolgende spanningen kan worden gesteld dat de Macedonische autoriteiten in samenwerking met de internationale autoriteiten meteen paraat waren om de etnische Albanezen uit de getroffen regio bescherming te bieden. Uit andere informatie blijkt dat het Macedonische gerecht ook optreedt tegen gevangenispersoneel dat verdachten in de moordzaak zou hebben mishandeld. Algemener kan worden toegevoegd dat er in Macedonië geen systematische op Albanezen betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht.

Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, reisdocument, identiteitskaart, rijbewijs en huwelijksakte bewijzen uw identiteit, burgerlijke stand en reisweg, maar daaraan werd in bovenstaande nergens getwijfeld."

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wordt ook uw asielaanvraag niet in overweging genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij haar beroep steunt op dezelfde motieven als haar echtgenoot in de zaak gekend onder rolnummer 106 476 en diens middelen herhaalt. Aangaande deze middelen oordeelde de Raad bij arrest nr. 100 398 van 2 april 2013 als volgt:

"3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de motiveringsplicht. Uit de bewoordingen

van het middel blijkt dat zij eveneens de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert.

Het middel luidt als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag van 19 juni 2012.

Dat verzoeker in verband wordt gebracht met de moord op 5 Macedoniërs.

Dat verzoeker hierdoor tot driemaal toe gearresteerd is geworden door de Macedonische politie.

Dat verzoeker zelfs geslagen is geworden door de politie tijdens zijn verhoor.

Dat de politie momenteel nog steeds op zoek is naar verzoeker.

Dat het CGVS volledig ten onrechte stelt dat de asielprocedure van verzoeker niet in overweging wordt genomen.

Dat het CGVS hierbij verwijst naar de toestand in Macedonië. Dat de verklaringen van het CGVS uitmunten in algemeenheid, vaagheid en verkeerde informatie.

Zo bijv. “De Macedonische politie onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie te voorkomen”, en “Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert.”

Dat de persoonlijke ervaringen van verzoeker (verzoeker is geslagen door de politie tijdens zijn verhoor) volledig in strijd zijn met deze algemene informatie van het CGVS.

Dat het CGVS dan ook manifest ten onrechte stelt dat het gaat om een veilig land van herkomst.

Deze beslissing van het CGVS maakt dan ook een schending uit van artikel 3 EVRM, artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de (formele én materiële) motiveringsplicht (zoals vervat in artt. 2 — 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen).”

3.2. De verwerende partij laat na een nota in te dienen.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen, omdat uit haar verklaringen niet duidelijk blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij

bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*

–Servië”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij slechts dat haar verklaringen omtrent de toestand in Macedonië algemeen en vaag zijn en gebaseerd op verkeerde informatie. Dit zou in strijd zijn met haar persoonlijke ervaringen, namelijk dat zij geslagen zou zijn door de politie tijdens haar verhoor, zodat de verwerende partij ten onrechte stelt dat Macedonië een veilig land van herkomst is.

De verzoekende partij laat echter na haar beweringen te staven met een begin van bewijs en weerlegt aldus niet op afdoende wijze de stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing, die zich baseert op informatie uit het administratief dossier. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, weerlegt deze beslissing niet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM en van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal internationaal-rechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 EVRM en van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. Verder stelt zij slechts: “deze beslissing van het CGVS maakt dan ook een schending uit van artikel 3 EVRM, artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de (formele én materiële) motiveringsplicht(...)”. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregels zijn geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.”

Gelet op het voorgaande is het passend huidige beroep eveneens ongegrond te verklaren.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN